

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE
JANA PAVLA II.
KE XL. SVĚTOVÉMU
DNI MODLITEB
ZA POVOLÁNÍ

POSELSTVÍ SVATÉHO
OTCE JANA PAVLA II. KE
**XL. SVĚTOVÉMU DNI
MODLITEB
ZA POVOLÁNÍ**

11. KVĚTNA 2003 – IV. NEDĚLE
VELIKONOČNÍ

VYDAL SEKRETARIÁT ČESKÉ BISKUPSKÉ KONFERENCE

PRAHA 2003

(PRO VNITŘNÍ POTŘEBU)

Téma: Povolání ke službě

Ctihodní bratři v biskupské službě,
drazí bratři a sestry celého světa!

1. „*Hle, můj služebník, kterého jsem si vyvolil, můj milovaný, v němž jsem našel zalíbení*“ (Mt 12,18, srov. Iz 42,1–4)

Téma poselství tohoto čtyřicátého Světového dne modliteb za povolání nás vyzývá k návratu ke kořenům křesťanského povolání, k příběhu první Otcem povolané osoby, Jeho Syna Ježíše. On je „služebník“ Otce, zvěstovaný proroky jako ten, kterého si Otec vyvolil a vytvořil již od mateřského lůna (srov. Iz 49,1–6), vyvolený, kterého Otec podpírá a ve kterém našel zalíbení (srov. Iz 42,1–9), do kterého vložil svého ducha, kterému předal svou sílu (srov. Iz 49,5) a kterého oslaví.

Velmi jasně vyvstává pozitivní význam, který inspirovaný text přikládá slovu „služebník“. Jestliže je v naší kultuře ten, který slouží, považován za podřadného, v dějinách spásy je služebník povolán Bohem, aby vykonal ten který čin spásy a vykoupení; je to ten, který opravdu ví, že vše, co má a čím je, dostal darem, a cítí se tedy povolán k tomu, aby to, co obdržel, vložil do služby druhým.

V Bibli je služba vždy spojena se zvláštním voláním Boha a právě tím představuje nejvyšší naplnění důstojnosti stvoření nebo to, co odkazuje na jeho stránku tajemství a nadpřirozenosti. Tak se stalo i v životě Ježíše, věrného Služebníka, povolaného, aby uskutečnil univerzální dílo vykoupení.

2. „*Jako beránek vedený na porážku...*“ (Iz 53,7).

V Písmu svatém je přítomen silný a viditelný vztah mezi službou a spásou, jako i mezi službou a utrpením, mezi *Služebníkem* a *Beránkem Božím*. Mesiáš je trpící služebník, který bere na svá bedra tíhu lidského hříchu, beránek „vedený na porážku“ (Iz 53,7), aby zaplatil cenu vin spáchaných lidstvem, a tak mu prokázal svou službu tam,

kde to nejvíce potřebuje. Služebník je beránek, který „byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel“ (Iz 53,7), a tak ukázal svou obdivuhodnou sílu, která neodplácí zlé zlým, ale odpovídá na zlo dobrem.

To je mírné působení Služebníka, který nachází v Bohu svou sílu a právě proto je Jím učiněn „světlem národů“ a šířitelem spásy (srov. Iz 49,5–6). Povolání ke službě je stále – a tajemně – povoláním k velmi osobní, těžké a bolestné účasti na *službě spásy*.

3. „...Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil“ (Mt 20,28).

Ježíš je opravdu dokonalý vzor „služebníka“, o kterém mluví Písmo. On je ten, který se radikálně zřekl sám sebe, aby na sebe vzal „přirozenost služebníka“ (Fil 2,7) a věnoval se plně věcem Otce (srov. Lk 2,49) jakožto milovaný Syn, v němž má Otec zalíbení (srov. Mt 17,15). Ježíš nepřišel, aby si nechal sloužit, „ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny“ (Mt 20,28), umyl nohy svým učedníkům a byl poslušný k Otcově vůli až k smrti, a to k smrti kříže (srov. Fil 2,8). Proto ho Otec povýšil, dal mu nové jméno a učinil ho Pánem nebe a země (srov. Fil 2,9–11).

Jak tedy nevidět v události „služebníka Ježíše“ příběh každého povolání, příběh zamýšlený Stvořitelem pro každou lidskou bytost, příběh, který nevyhnutelně začíná povoláním ke službě a vrcholí v odhalení nového jména, které Bůh pro každého připravil? V tomto „jménu“ může každý vnímat svou vlastní identitu a směřovat k realizaci sebe sama, jež ho učiní svobodným a šťastným. Jak tedy nečíst, především v podobnosti Syna, Služebníka a Pána, příběh povolání toho, který je Jím volán k bližšímu následování, aby byl služebníkem v kněžském službě nebo v řeholním zasvěcení? Protože kněžské či řeholní povolání je stále svou přirozeností *povoláním k velkorysé službě* Bohu a bližnímu.

Služba se stává cestou a cenným prostředkem k lepšímu pochopení vlastního povolání. *Diakonie* je pravým *pastoračním itinerářem povolání* (srov. *Nová povolání pro novou Evropu*, 27c).

4. „Kde jsem já, tam bude i můj služebník“ (Jan 12,26).

Ježíš, Služebník a Pán, je také ten, který povolává. Volá nás k tomu, abychom byli jako On, protože jedině ve službě lidská bytost odhalí důstojnost vlastní i druhých. On volá ke službě tak, jak i On sloužil: jestliže jsou mezilidské vztahy inspirovány vzájemnou službou, tvoří se nový svět, v němž se rozvíjí opravdová kultura povolání.

Tímto poselstvím bych chtěl jakoby zapůjčit svůj hlas Ježíši, předložit mnoha mladým *ideál služby* a pomoci jim k překonání pokušení individualismu a iluze, že jeho pomocí nabudou štěstí. I přes mnohé protichůdné proudy přítomné v dnešní mentalitě je v srdcích mnoha mladých přirozený sklon k otevřenosti vůči druhým, zvláště k nejvíce potřebným. To je činí velkorysími, schopnými vcítit se, ochotnými zapomenout na sebe a dát druhému přednost před vlastními zájmy.

Sloužit, draží mladí, je zcela přirozené povolání, protože lidská bytost je od přirozenosti služebníkem, jelikož není pánem vlastního života a sama potřebuje tolik služeb od druhých. Sloužit znamená vyhlásit svobodu nad převahou vlastního já a zodpovědnost ve vztahu k druhému. Každý může sloužit skrze zdánlivě malá gesta, která jsou však velká, jestliže je jejich pohnutkou upřímná láska. Pravý služebník je pokorný a ví, že je „neužitečný“ (srov. Lk 17,10), nehledá sobecký zisk, ale rozdává se pro druhé a v daru sebe sama zakouší radost velkorysosti.

Přeji vám, draží mladí, abyste dokázali naslouchat Božímu hlasu, který vás volá ke službě. Je to cesta, která otvírá tolik možností služby ve prospěch komunity: od kněžské služby až po různé ustanovené a uznané služby, jako je katecheze, příprava liturgie, výchova mládeže či různé formy křesťanské lásky (srov. *Novo millennio ineunte*, 46). Na závěr Velkého jubilea jsem připomněl, že toto je „čas nové fantazie lásky“ (*tamtéž*, 50). Je zvláště na vás mladých, aby se láska projevila ve svém duchovním a apoštolském poslání.

5. „Kdo chce být první, ať je ze všech poslední a služebníkem všech“ (Mk 9,35)

Takto promlouval Ježíš ke Dvanácti, když je přistihl, jak mezi sebou hovoří o tom, „kdo z nich je největší“ (Mk 9,34). Je to stále pokušení, které nešetří ani toho, kdo je povolán předsedat Eucharistii,

svátosti nejvyšší lásky „trpícího Služebníka“. Kdo vykonává tuto službu, je ve skutečnosti daleko více volán, aby se stal služebníkem. Je povolán, aby jednal „in persona Christi“, a tudíž k znovuprožití stejného postavení, jaké měl Ježíš při Poslední večeři, a to přijetím stejné ochoty milovat až dokonce, až k darování života. Předseda Večeři Páně je naléhavě pozván stát se darem, aby v církvi přetrval a rostl postoj trpícího Služebníka a Pána.

Milí mladí, pěstujte náklonnost k radikálním hodnotám a volbám, které proměňují život ve službu druhým, ve stopách Ježíše, Božího Beránka. Nenechte se svést lákadlem moci a osobními ambicemi. Kněžský ideál musí být stále očišťován od těchto a jiných nebezpečných dvojznačností.

Také dnes zaznívá výzva Pána Ježíše: „Jestliže mi kdo chce sloužit, ať mě následuje“ (Jan 12,26). Nebojte se ji přijmout. Setkáte se jistě s potížemi a oběťmi, ale služba vás naplní štěstím, stanete se svědky oné radosti, kterou svět nemůže dát. Stanete se živými plameny nekonečné a věčné lásky, poznáte duchovní bohatství kněžství, dar a tajemství Boží.

6. Jako již mnohokrát, tak i při této příležitosti obraťme svůj zrak k Marii, Matce církve a Světlu nové evangelizace. S důvěrou ji vzývejme, aby církvi nechyběli lidé ochotní odpovědět velkoryse na výzvu Pána, který volá ke stále opravdovější službě evangeliu:

*Maria, pokorná služebnice Boha Nejvyššího,
služebnicí lidského pokolení tě učinil Syn, jehož jsi porodila.
V pokoře a velkodušně jsi sloužila po celý svůj život.
Služebnicí Slova jsi byla, když ti anděl zvěstoval Boží úmysl spásy.
Služebnicí Syna jsi byla, když jsi mu dala život
a nadále pak přijímala Jeho tajemství.
Služebnicí vykoupení jsi byla, když jsi neohroženě stála u paty kříže,
poblíž trpícího Služebníka a Beránka, který se z lásky k nám obětoval.
V den letnic jsi byla Služebnicí církve
a neustáváš ji přivádět k životu v každém věřícím
i v těchto našich nesnadných a bouřlivých časech.
Kéž mladí lidé třetího tisíciletí*

*pohlédnou s důvěrou k tobě, mladá dcero Izraele,
neboť ty jsi zakusila nepokoj ve svém mladistvém srdci,
rozechvělém před výzvou věčného Boha.
Dej, ať dokáže odpovědět na pozvání tvého Syna,
ať dokáže ze svého života učinit úplný dar ke slávě Boží.
Dej, ať pochopí, že služba Boží jim naplní srdce až po okraj
a že toliko ve službě Bohu a Jeho království
se stáváme tím, čím jsme ve shodě s Božím úradkem,
a náš život se tak rozezná chvalozpěvem ke slávě Nejsvětější Trojice.*

Amen.

Vatikán, 16. října 2002

